

Arrest

nr. 113 922 van 18 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 november 2012 waarbij het recht op vestiging wordt ingetrokken en van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 21 november 2012. Beide beslissingen werden samen aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 augustus 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die *loco* advocaat M. GADISSEUR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn.

Op 8 februari 2005 werd verzoeker door de ambassade van Tunesië te Den Haag in het bezit gesteld van een diplomatiek paspoort, geldig tot 30 juni 2006.

Op 14 juli 2005 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D in de hoedanigheid van student. Op 16 augustus 2005 verkreeg verzoeker een visum type D in de hoedanigheid van student, afgeleverd door de ambassade van Tunesië in Den Haag.

Op 27 oktober 2005 is verzoeker het Belgische Rijk binnengekomen.

Op 15 april 2006 trad verzoeker in het huwelijk met mevrouw I.H. van Nederlandse nationaliteit.

Op 26 april 2006 diende verzoeker een aanvraag tot vestiging in, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Unieburger. Op grond van dit huwelijk werd verzoeker in het bezit gesteld van een verblijfskaart type C.

Op 24 juni 2011 werd het huwelijk tussen verzoeker en mevrouw I.H. vernietigd door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. Tegen dit vonnis tekende verzoeker beroep aan.

Op 10 oktober 2012 bevestigde het hof van beroep te Antwerpen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen bij arrest nr. 2012/3181.

Op 7 november 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij het recht op vestiging wordt ingetrokken. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Op 21 november 2012 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod genomen. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid van de tweede bestreden beslissing op wegens een gebrek aan het rechtens vereiste belang. Verweerder wijst er op dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) en stelt dat er sprake is van een gebonden bevoegdheid.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten onder meer genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn verstreken was, hetgeen niet door verzoeker wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris heden ten dage ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

In casu voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zo stelt verzoeker dat hij samenwoont met zijn huidige partner en dit reeds lange tijd; dat zij een duurzame levensgemeenschap hebben opgebouwd en dat zij een kind verwachten. Vervolgens stelt verzoeker dat hij noodgedwongen van zijn partner gescheiden zal moeten leven.

Vooreerst laat de Raad gelden dat hij zich voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat de beslissing werd genomen en dat de Raad bijgevolg enkel rekening kan houden met de stukken die voorlagen op het ogenblik van de bestreden beslissing en waarvan het bestuur op dat ogenblik redelijkerwijze kennis kon hebben.

In casu dateert het bestreden bevel van 21 november 2012 en aldus dient de Raad na te gaan of verweerder op dat ogenblik weet had van het gezinsleven waarop verzoeker zich nu beroept. De Raad stelt vast dat nergens in het administratief dossier ook maar enige indicatie terug te vinden is van het vermeende gezinsleven waarop verzoeker zich nu voor het eerst in zijn verzoekschrift beroept. Het kan verweerder dan ook niet te kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met deze gegevens. Geheel ten overvloede stelt de Raad vast dat de stukken die verzoeker thans voorbrengt ter staving van zijn gezinsleven ook ruim dateren van na het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen. Met zijn betoog maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou hebben miskend.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen en zodoende is de aangevoerde exceptie gegrond.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Raad stelt vast dat het eerste middel volledig gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Dienaangaande volstaat het te verwijzen naar hetgeen onder het kopje 2. Ontvankelijkheid werd besproken. Aangezien het beroep tegen de tweede bestreden beslissing niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang, dient de Raad dit middel niet te onderzoeken.

In een tweede middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en stelt hij dat er sprake is van een *“onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing”*.

Verzoeker stelt dat hij niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 7 november 2013, zijnde de eerste bestreden beslissing. Voorts stelt verzoeker opnieuw dat hij met zijn huidige partner samenwoont en dit reeds lange tijd; dat zij een duurzame levensgemeenschap hebben opgebouwd en dat zij een kind verwachten. Uit dit alles leidt verzoeker af dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. Tot slot stelt verzoeker dat hij van zijn partner gescheiden zal moeten leven. Verzoeker meent dat verweerder het onderzoek naar de huwelijksaangifte had moeten afwachten en stelt dat haar beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd.

In zoverre verzoeker verwijst naar een gebrekkige motivering van de eerste bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat hij nalaat uiteen te zetten waaruit deze gebrekkige motivering dan wel zou bestaan. Verzoekers huwelijk werd vernietigd door het hof van beroep te Antwerpen en aldus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Er werd vastgesteld dat verzoeker de procedure gezinshereniging misbruikt heeft. Om deze redenen werd zijn recht op vestiging ingetrokken. Verzoeker weerlegt deze motivering niet.

De overige kritiek in het middel van verzoeker heeft opnieuw betrekking op de tweede bestreden beslissing en vormt een herhaling van het eerste middel. Het volstaat dan ook te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en wat betreft de tweede bestreden beslissing is het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU